

ESTILS

'Sadhana. El sentit de la vida', cent anys després de la primera edició

El clàssic de Rabindranath Tagore traduït per Jan Rosell i publicat per Fragmenta aborda els grans temes del pensament indi: la relació de l'individu amb l'Univers i amb l'absolut, la consciència de l'ànima, el problema del mal, els camins de l'amor, de l'acció i de la bellesa,

i, finalment, l'obertura a l'infinit. Amb una prosa "densa, elegant i majestuosa", l'obra ofereix "una visió de la vida d'algú que ha après a veure i a viure amb un sentit d'infinit que té el tast de plenitud que molts anhelem", diu, en el pròleg, Xavier Melloni.

Jacques Lusseyran: quan el món comença avui

Cec des dels vuit anys i supervivent del règim nazi, va afrontar les dificultats des de la llum interior

DÍDAC P. LAGARRIGA
BARCELONA

“**L**a gent del voltant nostre sembla satisfeta quan diu que un coix coixeja, que un cec no hi veu, que un nen no és suficientment gran per comprendre, que la vida finalitza amb la mort”. Res d'això té sentit per a Jacques Lusseyran, que ha fet del seu testimoni un exemple d'anar més enllà de les aparences, o més ben dit, d'apropar-les fins al punt d'endur-se-les a l'espai interior i, un cop allà, veure-les tal com són. La seva biografia ens diu que va néixer a París l'any 1924, on va passar una

infància feliç amb uns pares ideals. Quan tenia vuit anys va perdre la visió en un accident a l'escola, tot i que –una vegada més– el llenguatge, o les opinions que emmascaren el llenguatge, ens poden donar una impressió equivocada: “Els veritables ulls treballen a dins nostre. No importa si el vocabulari no hi arriba, si és feble. Veure és un acte fonamental de la vida, un acte indestructible”, escriu Lusseyran, que afegeix: “Veure és un moviment que la vida fa en nosaltres, abans dels objectes, abans de tota determinació exterior. És a dins nostre que hi veiem”.

Prendre consciència d'aquesta llum interna i la manca d'una barreira impenetrable entre els mons exterior i interior han estat dues

característiques fonamentals de Lusseyran, descrites en els seus llibres autobiogràfics *Y la luz se hizo*, *Contra la contaminación del yo* (tots dos traduïts i publicats per l'Editorial Rudolf Steiner) i *Le monde commence aujourd'hui* (que l'editorial parisenca Silène va reeditar fa dos anys i que tant de bo veiéssim publicat a casa nostra ben aviat).

L'ocupació nazi i la resistència

El cultiu de la vida interior, lluny dels tòpics, no el va portar a un aïllament ni a distanciar-se de la problemàtica social del seu temps, tot el contrari. La primavera del 1941, amb disset anys, va començar a organitzar joves del seu voltant per fer front a l'ocupació nazi de París, on ràpidament va liderar el grup d'estudiants. Escriu sobre aquells inicis: “A primers de maig vaig adoptar la vida ascètica que convenia a un soldat consagrat al seu ideal. Cada dia, diumenges inclosos, m'aixecava a dos quarts de cinc del matí, abans de l'alba. El meu primer moviment era agenollar-me i resar. «Déu meu –deia–, dóna'm la força per mantenir les meves promeses. Com que les he fet per al bé, també són teves. Ara que vint joves (i demà poden ser cent) obeeixen les meves ordres, digues quines ordres he de donar-los. Jo sol no sé fer res, però si tu ho vols sóc capaç de gairebé tot. Sobretot dóna'm prudència, perquè d'entusiasme no en necessito, d'això n'estic ple»”.

En poc temps aquella vintena de joves es van convertir en 600 persones que confiaven en la capacitat de Lusseyran per discernir els infiltrats i espies gràcies a la seva capacitat de veure-hi més enllà de les aparences. Amb els mesos, la majoria del grup es va integrar en un moviment més ampli, anomenat Defensa de França, en el qual publi-

Consciència
“És a dins nostre que hi veiem”, deia Lusseyran sobre el món interior

caven un diari clandestí amb les informacions del que veritablement passava en el règim nazi. Dos anys més tard Lusseyran va ser capturat per la Gestapo i traslladat al camp de concentració de Buchenwald, destinat bàsicament als presos polítics. Dels dos mil francesos que eren amb ell, Lusseyran va ser un dels 30 que van sobreviure.

El seu testimoni durant aquesta etapa és impressionant: “Havies de viure el present, consumir cada segon fins al final, saciar-te amb això. Aconseguir no pensar més en un mateix. Renunciar a la idea absurda que el camp de concentració és el final, un tros d'infern, un càstig injust, una equivocació que no et mereixes. Tenir gana, fred i por com tothom (per què amagar coses tan òbvies?) però al final riure-se'n”. Bojos i vells, ens diu, eren els més propensos a superar el bloqueig de l'angoixa que et pot portar una situació extrema com aquella. “Per sobreviure al camp de concentració havies de

Jacques Lusseyran va aprofundir en la consciència d'un jo diferenciat de l'ego, que entenia com l'anhel per sobresortir en alguna cosa. ARA